

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΡΟΥΓΑ

ΚΟΠΕΛΕΣ, γριές και νειόπαντρες και χῆρες πᾶν στὴ ρούγα,
Κ' ἐκεῖ περικαθίζουने και κάνουν τὸ νυχτέρι.

Γύρω σὲ λαμπερὲς φωτιές κάθονται ἀράδα, ἀράδα·

Οἱ γριές τὲς ρόκες γνέθουने και λέν τὰ παραμύθια,

Και γύρω τὰ μικρὰ παιδιὰ μὲ προσοχὴν ἀκοῦνε.

Οἱ χῆρες κάτασπρα μαλλιά μὲ τὰ λανάρια ξένουने

Και λέν τὰ μαῦρα ντέρτια τους και τὰ παράπονά τους.

Οἱ νειόπαντρες παινεύουने για τοὺς καλοὺς τους ἄντρες

Και λένε για τίς χάρες τους και τὰ προγονικά τους,

Και για καλὰ νοικοκυριά και για ξεσπιτισμέγα.

Κ' οἱ νειές κοπέλες, ὄμορφες παρθένες βυζωμένες

Πλέκουने ξώμπλια και κεντοῦν πανώρια τὰ προικιά τους.

Κι' ἄλλη κεντάει ὠριόπλουμο γαλάζιο μαξιλάρι,

Ἄλλη σεντόνι νταμωτὸ στὶς ἄκρες κορδελιάζει,

Ἄλλη πουκάμισο λευκὸ γαμπριάτικο ξωμπλιάζει,

Ἄλλη ποδιὰ πολύχρωμη μεταξωτὴ γαζώνει·

Και κάπου, κάπου τραγουδοῦν ὀλόγλυκα τραγούδια,

Και κάποτε σιγὰ, σιγὰ για τοὺς λεθέντες λένε,

Για κοπελιές ποῦ ἀγαποῦν και για ἀρεθωνιασμένες,

Και για προικιά, συμπεθεριά και για στεφάνια λένε

Ποῦ θὰ φορέσουν τοῦ γαμπροῦ, νυφοῦλες νὰ γενοῦνε.

Ὡσποῦ νὰ σβύτουν κ' οἱ φωτιές νάρθη τὸ μεσονύχτι

Και τότε φεύγει κάθε μιὰ και παύει τὸ νυχτέρι

Κ' ἡ ρούγα ἐρημόνεται. Ἡ πούλια βρασιλεύει.

Κράζει τ' ὄρνιθι στις αὐλές, σκούζουν τὰ νυχτοπούλια,
 Κάπου στὸ λόζο τὰ σκυλιὰ βχιζουνε διαβάτη
 Ὅπου ξυπνάει μεσάνυχτα νὰ πάη στὴν Περαχώρα·
 Καὶ κάποιτ' ἀπονύχτερο γροικιέται τὸ τραγοῦδι
 Κάποιου λεβέντη π' ἀγαπάει κι' ὀλογορνάει τίς νύχτες,
 Κι' ὀλόγλυκος ἀντίλαλος ξυπνάει τὴν πλάση γύρω
 Καὶ στέλνει ὄνειρο κρυφὸ στὴν κόρη π' ἀγαπάει.

Χρυσές κοπέλες τοῦ χωριοῦ πόσο σᾶς λαχταρίζω,
 Καὶ πόσο σᾶς θυμιένομαι, πόσο σᾶς καμαρόνω,
 Ὅταν στὴ ροῦγα βγαίνετε τὴ νύχτα στὸ νυχτέρι.
 Χαρὰ στὸ νειὸ ποῦ θ' ἀξιωθῆ μιὰ μέρα νὰ σᾶς πάρη·
 Χαρὰ σὲ κεῖνον ποῦ χρυσὸ στεφάνι θὰ σᾶς πλέξη
 Καὶ θὰ σᾶς δώση τὸ φιλὶ στ' ἀφίλητά σας χεῖλη,
 Ὅταν νυφοῦλες ντροπαλές θενὰ σᾶς ἀγκαλιάση.

ΣΠΗΛΙΟΣ Γ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΗΣ